

MOTÝLÍ KNIHA

Ten den začal poklidně.

Douška ležela na bříšku na verandě a do uší jí znělo zurčení potůčku. Skláněla se nad barevnými stránkami knihy. Vůně starobylých listů jí šimrala v nose a duhové barvičky lákaly oči.

Knihu před pár dny donesl z lesa Konrád. Malý balíček z hrubého plátna našel pod kořeny vysoké borovice, když se vracel z návštěvy u lesních skřítků. To, že Konrád zakopl o vlastní nohu a zaplul pod ten kořen nosem napřed, si už nechal pro sebe.

Až doma s Douškou zjistili, že plátno chrání nádhernou knihu ve skřítků velikosti, plnou barevných obrázků nejrůznějších motýlů i s popiskami. Na přední straně se skvěl zlatým písmem název: Motýlí kniha.

Od té chvíle se Douška od knihy prakticky nehnuła. I dnes už od rána studovala stránky s lučnými motýly a nahlas si přeříkávala: „Otakárek fenyklový, babočka admirál, batolec duhový.“ Tolik krásných motýlů!

LOUKA SE UZDRAVUJE

Beáta neúnavně den co den vyháněla s prvními ranními paprsky stádečko ovcí a obě kobyly na louky. Nechávala je spásat vždy jen určitou část, zbytek luk mohl dál nerušeně růst a kvést a jejich skrytí obyvatelé se mohli v poklidu věnovat svým životům.

Ovečky si dokázaly poradit i s velmi tuhými a tvrdými stonky a urputnými rostlinami. Ubyly vysoké trávy a ostřice, ze kterých měli Douška s Konrádem pocit, že louku dusí. Koníci je spásali s takovou chutí, až se jim dělaly boule za ušima.

Na jejich místě vykvetly divoké květy vlčích máků, taky jitrocel a voňavý heřmánek, střapatá chrpa, fialový hvozdík, drobná mateřídouška. Na okrajích louky u země mezi kamením se fialověla kuřinka, kousek dál rostla žlutá mochna.

Nad loukou se brzy nesla symfonie včelího bzučení, vrzání cvrčků a zelených kobylek.

Luční vůně se nesla do daleka.

Douška snila nad Motýlí knihou v jejich oblíbeném úkrytu za dubovým kořenem.

Konrád si hověl hned vedle, stéblo trávy rozvázně přesouval v puse z levého koutku do pravého a zase zpět a spokojeně si louky prohlížel. Žluťásci, kterých bylo nejvíc, přelétali z květu na květ, sosali nektar a mávali světle žlutými křídly.

„Co je tohle za motýla?“ zpozorněl Konrád.

„Který?“ Douška zvedla nos zanořený do knížky.

„Ten bílý se žlutými skvrnami na předních křídlech. Vidíš?“

„Ano! To je bělásek řeřichový. Veliká vzácnost,“ listovala v Motýlí knize Douška a radostně pokračovala, „víš, co to, Konráde, znamená?“

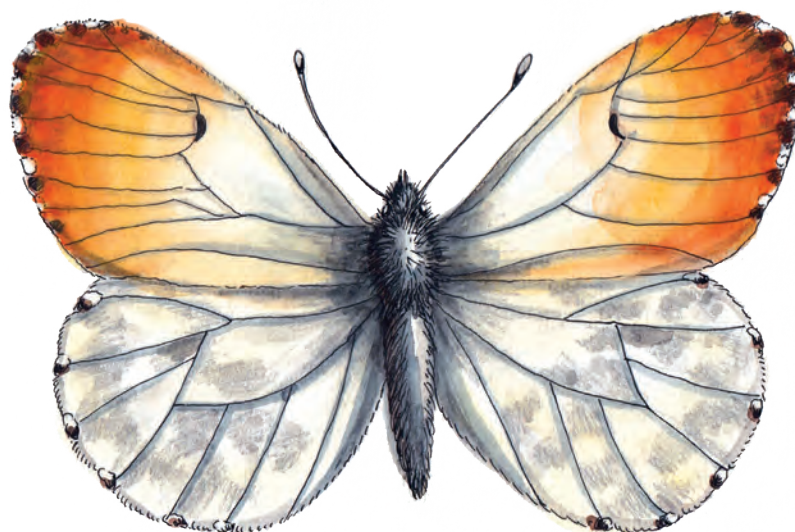
Konrád hledal správnou odpověď a opatrně pravil: „Že nám na louce lítá spousta žluťásků a jeden bělásek?“

„Dobrou chuť,“ mrkla na ně ještě Beáta a vrátila se ke své kose.

Malé skřítčí nosíky zaplnila vůně medu, malin a jahod. Douška nevydržela, nadzvedla bílé plátýnko a objevila sladké tajemství: koláčky jahodové, malinové nebo povidlové s tvarohem a s cukrovou posypkou. Zaváhala sotva dvě mrknutí, pak vylovila pár koláčků. Mračící se Konrád sice cosi zabrumlal, ale ta dokonalá sladkost, která se mu na jazyku rozplynula jako medový obláček, ho upokojila. Uložil se zpět do trávy, vychutnával si koláček a znovu se zaposlouchal do lučního ticha: zpěv cvrčků v teplé trávě, hluboké bzučení čmeláka, cvrlikání ptáků a..., a pravidelný rytmus kosa přetínajíc stonky, jako když vlny hladí oblázkovou pláž.

A vůně čerstvě posečené trávy? Ó ..., takovou vůni nepřekoná nic, ani čerstvě upečené malinové koláčky s cukrovou posypkou.

ZAHRADNÍ JEZÍRKO

Douška s Konrádem už poznali, že je naprosto zbytečné se před Beátou ukrývat. Věděla o nich dřív, než si vůbec všimli, že se blíží.

Konvička dal opět plně průchod svému typickému povalečství a už si zase bez zábran hověl půl dne v ptačím pítku. Beáta kolem něj chodila a zalívala zahradu, starala se o semínka, která chystala na jaro, na zimu sušila bylinky léčivky.

Jednou ráno byl Konrád svědkem nanejvýš pobuřující události. Beáta Konvičkovi do pítka přichystala plnou hrst bobulek malin a ostružin. To už bylo trochu moc! Konvička usiloval o to, aby ze sebe udělal domácího mazlíčka.

Když však druhý den ráno našli i Douška s Konrádem za svým dubovým kořenem dvě mističky těchto sladkých dobrůtek, vzali Konvičku na milost.

Beáta se také postarala o studnu, která dala jméno celé Studénce, a nechala ji důkladně vyčistit. Hned vedle ní vytvořila malé jezírko, do kterého se nastěhovala spousta drobných živočichů. Po hladině bruslily vodoměrky a létali

DÁREČEK

Večer přišli Konrád s Douškou na návštěvu do Studénky. Všechno vonělo létem a teplem, oblohou se neslo pískání rorýsů shánějících si večeři. Konvička seděl na lavičce pod vrbou jívou vedle Beáty, která na uvítanou hned podávala Doušce a Konrádovi mističky s malinami. Na jejím klíně si předly Trnka a Skvrna.

Douška se kochala zahradou. Beáta ji proměnila v hmyzí ráj. Kus zahrady u plotu zarostla pampeliškami, jetelovými kvítky, bodláky, kopřivami a kvetoucími hluchavkami. Motýli usedali na sladké hlavičky, rozvinuli sosák a pili a pili.

Občas mávli spokojeně křídly.

„Podívejte, babočka admirál!“ radovala se Beáta.

Na fialový květ pcháče zrovna usedl krásný motýl.

1.
vajíčko

2.
housenka

3.
kukla

4.
motýl

svlečka

Otakárek
fenyklový

POPLACH

Beáta nepřestávala vodit koníky každý den na louky, z čehož měl Dáreček obrovskou radost. Mohl běhat tryskem od rána až do večera, strkat nos do každé nebohé květinčky a frkat na buclaté čmeláky.

Douška moc ráda sledovala jeho nakažlivou radost ze života, a tak odpoledne sedávala na okraji louky a těšila se ze života společně s Dárečkem.

Dnes na louku dorazila později než obvykle.

Slunce se už sklánělo nízko k obzoru a Douška věděla, že Beáta brzy přijde koníky odvést do stáje. Nikdy je na noc venku nenechávala, protože se mezi lesními skřítky nesly zprávy, že se do okolních lesů vracejí po dlouhých desetiletích vlci.

Beáta měla z té zprávy upřímnou radost, ale musela také chránit svá zvířata, a tak je na noc vždy zaháněla do bezpečí.

Už když Douška přicházela ke koňskému výběhu, věděla, že něco není v pořádku. Obě kobyly úzkostně ržály a nervózně pobíhaly dokola. Douška došla na dohled

NÁVŠTĚVA ZVĚROLÉKAŘE

Ráno se skřítci probudili do jasného dne. Po nočním dobrodružství si dovolili trochu přispát, a tak na ně už slunce shlíželo z řádné výšky.

Konrád s Douškou přespali u Konvičky na seníku nad koňským stáním stejně jako tu noc, kdy se Dáreček narodil.

Douška zvědavě nahlížela škvírou v podlaze ke koním a splétala si přitom vlasy do hladkých cůpků. Bětuška i Teta přežvykovaly seno, které jim Beáta ráno přichystala, zatímco měli skřítci stále půlnoc.

„Ranní ptáče,“ podotkla Douška a vytřepávala si seno ze sukýnky. Nespokojeně zhodnotila halenku.

„Takhle to nepůjde, musím se jít domů převléct,“ vzdychla, aspoň si srovnala puntíkaté ponožky a ještě jednou si uhladila vlasy.

Seskočila ze žebříku a pohled jí padl na vpravdě královskou snídani přichystanou u jezírka.

„Páni,“ vydechla a ukrutně jí zakručelo v žaludku.

Beáta znala mlsný skřítčí jazýček a postavila se té výzvě opravdu čelem.

„No tak dobře,“ vzdala se Douška, znovu si urovnala rukávky, ponožky a copy, aby to nevypadalo, že diktátu žaludku podléhá tak snadno, a pustila se do jídla. Konrád s Konvičkou se přidali za okamžik, jelikož nemarnili čas jakoukoliv úpravou svého zevnějšku.

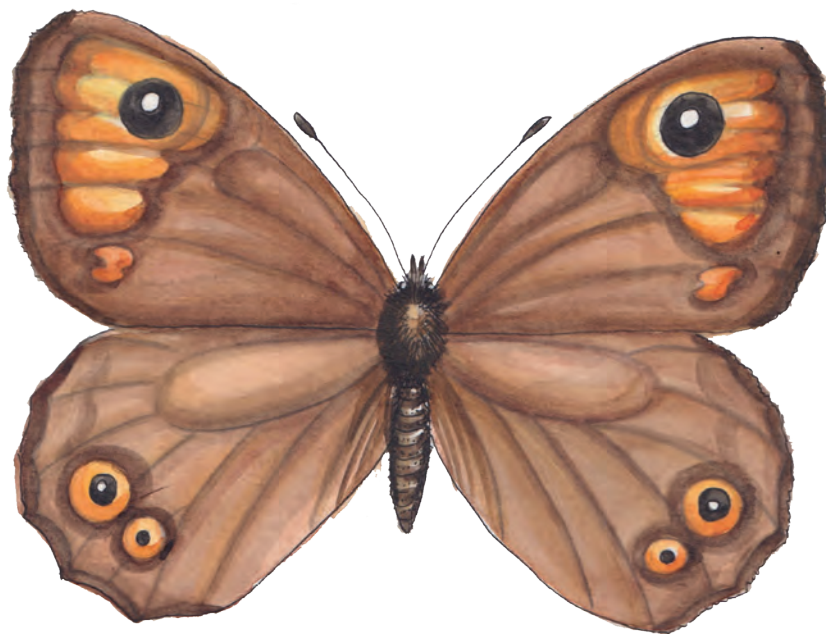
Všichni si pochutnávali na borůvkách, malinách, ostružinách, dokonce i meloun tam měli a čerstvé makové bochánky. Vajíčka natvrdo nemohla chybět. Slepice na ně při snídani trochu nepřívětivě kvokaly, ale to skřítkům ani trochu nekazilo chuť k jídlu.

Po Ondřejově odchodu Douška s Konrádem dál zůstávali u štěněte a drželi hlídku. V borůvčí se proháněla spousta čilých motýlků. Na okrajích jejich tmavě hnědých křídel se v zářivě oranžových tůňkách koupala drobná bílá očka v černých prstýncích.

„Ti motýlci se jmenují okáči,“ šeptla Douška. A jak sledovali jejich přelety, oči se jim klížily únavou. Probdělé noci si vybraly svou daň a než slunce zapadlo za obzor, Douška s Konrádem tvrdě spali.

PYTLÁK

Douška se probudila s úlekem. Ústa jí zakrývala čísi dlaň a bránila jí vykřiknout. Byla tma. Douška se zmateně rozhlížela a napínala všechny síly, aby se osvobodila.

„Pšš, Douško, to jsem já,“ zašeptal ji Konrád do ucha.

Doušku celá záležitost silně rozzlobila, chtěla to dát jasně najevo, ale ztuhla, když nedaleko ve tmě praskla větvička.

Někdo se k nim blížil lesem s baterkou. Konrád se s Douškou přitiskli do mechu. Kužel světla se natahoval až k jejich úkrytu, propátrával tmu, a když už zbýval malý krůček, ozvalo se: „Konráde, Douško, kde jste?“

Beáta!

„Co se děje?“ zvedl se ze země Konrád.

„Viděla jsem v lese světlo,“ šeptala Beáta.

„Kde jsou vlci?“ podivila se.

Pohlédli na prázdný pelíšek, museli odejít, když skřítci tvrdě spali.

„To je dobře, obchází tady určitě pytlák,“ řekla Beáta a namířila baterku mezi stromy. „Najdu ho a pěkně od plic mu řeknu, co si o něm myslím,“ zaváhala, „nebo aspoň zničím jeho past.“

„Beáto, to je nebezpečné!“ vykřikl Konrád. Beáta však odkráčela rázně do tmy.

Douška si setřepávala jehličí ze sukýnky. „Hm,“ zamručela nespokojeně, když si sukýnku obhlížela. „Konráde, nejsem vzadu špinavá? Nedohlédnu tam,“ kroutila se Douška.

ŘEKA ZLODĚJKA

Douška ležela ve stínu kapradiny na terase jejich skřítčího domu. Pozorovala řeku, jak přeskakuje přes kamínky. Stříbřité kapky se na rozpálených oblázcích vypařily, sotva se jich dotkly. Slunce pražilo a vše živé toužilo po dešti. Hladina řeky poklesla tak nízko, jak Douška ani Konrád dosud nezažili.

Skoro neslyšné zašumění nad pravým břehem přitáhlo Douščinu pozornost. Z lesa se potichu vynořila laňka. Upřela obrovské tmavé oči na Doušku, která se neodvážila ani mrknout. Nechtěla žíznivé zvíře vyplašit.

Laň uklidněna sešla až do chladivého potůčku a žíznivě pila. Voda jí něžně chladila kopýtko. V úmorném horku posledních dní nebyla vůbec žádná vzácnost spatřit plachá lesní stvoření zahánět žízeň v potůčku na dohled Doušky a Konráda.

Zrovna včera tři malá liščata dováděla přímo u jejich chaloupky. Ta ovšem nebyla plachá ani trochu, veranda se díky nim proměnila v jezírko. A vodu měli skřítci až v ložnici.

Douška zvedla líně pohled k nebi, nezahlédla jediný mráček. Až k obzoru se modralo nebe protkané zlatými slunečními paprsky.

Počkala, až se laň v klidu napojí, a pak seskočila z verandy rovnýma nohama do chladivé vody, nabrala si ji do dlaní a smočila si vlasy a pokropila obličej. Myslela na luční bylinky, i ony potřebovaly nutně vodu. Motýli zase zmizeli, schovávali se ve stínu lesa a byli vděční za každou kapku ranní rosy. Od nevrlych včel dostala Douška žihadlo už dvakrát jen tak pro nic za nic.

Konvička byl smutný, protože Beáta říkala, že jestli brzy nezaprší, bude muset šetřit vodou a přestat zalévat zahradu. Všechny jeho milované květiny by uschly.

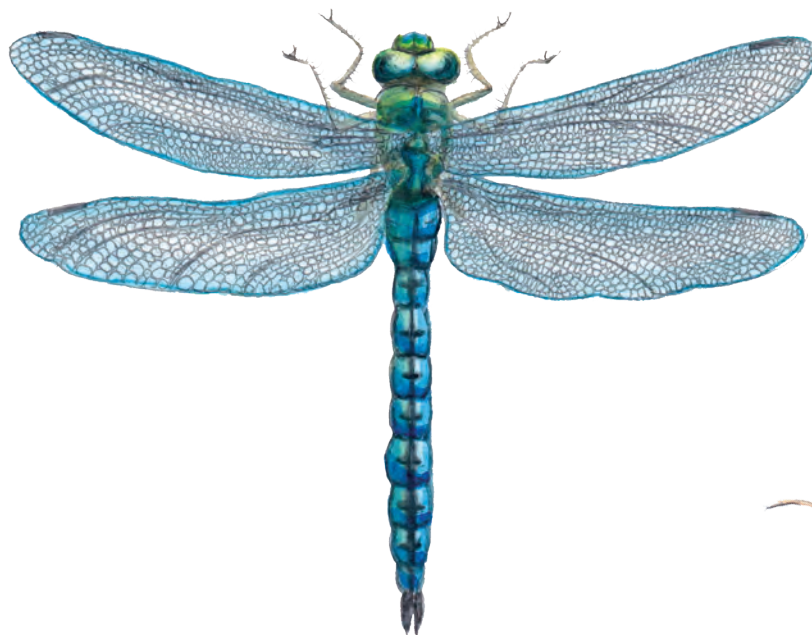
Jenže musí zůstat voda pro zvířata.

jen šedé stíny v šedém městě nemající čas zastavit a zamyslet se, byť jen nad jediným stromem. A přitom každý strom je malý zázrak. Ne malý, obrovský! Strom je živoucí bytost, studna uchovávající vodu. Nese v sobě životadárnou sílu, nabízí domov a úkryt tisícům živočichů,“ rozohnil se Ondřej.

„Tolika? To asi ne,“ mávl nevěřícně rukou Konvička, „když započítám i plná hnízda ptáčat na jaře a taky naši veverku, spočítám je na prstech obou rukou.“

„Že je nevidíš, neznamená, že tam nejsou,“ usmál se Ondřej a pokračoval, „mnohdy však opravdu stačí jen se víc dívat a lépe naslouchat. Ve větvích se neschovávají jen rodinky ptáků, veverka nebo myšky pod kořeny, ale spousta drobných broučků a jiného hmyzu. Když zasadíme strom a pečujeme o něj, dokud nevyroste, vytvoříme a chráníme celý nový svět. Stromy nás na oplátku zase mohou naučit s vodou hospodařit, stačí je sledovat.“

KRÁLEC SE ZLOBÍ

Douška se leknutím probudila uprostřed noci. Uši jí okamžitě zaplnil zvuk miliónů kapek deště, jako by na světě neexistovalo nic jiného.

Ale přeci jen. Zdálo se jí to? Douška se zaposlouchala. Déšť ještě zesílil. Černotu protnul blesk a Douška na kratičkou chvíli zahlédla znepokojivé přívaly vody, bičující okna chaloupky. Sevřel ji strach.

„Konráde!“ zašeptala.

Náhle hutný závoj všudypřítomného deště pronikl ostrý zvuk. Douška nepochybovala, že to štěká Chorus.

„Konráde!“ vykřikla.

Hluk každým okamžikem sílil.

„Co se děje?“ zamumlal rozespale Konrád.

Další blesk ozářil proudy vody polévající chaloupku.

Konrád si uvědomil ten ohlušující lomoz a vyskočil z postele rovnýma nohama:

„To je přívalová vlna. Musíme okamžitě pryč!“

„Ale co naše věci?“ Douška si zrovna za halenku schovávala Motýlí knihu.

„Těm už nepomůžeme.“

„Dobře,“ pravila Douška a začala si bryskně rovnat podkolenky.

„Co to děláš?“ vytřeštil oči Konrád, popadl Doušku za ruku a vyrazili z chaloupky.

Jako by vstoupili pod vodopád. Okamžitě promokli na kost, obklopila je taková tma, že neviděli na krok. Měsíc i hvězdy skryla nasáklá mračna, která svá mokrá buclatá břicha vláčela až po zemi. Z nebe crčely provazce deště.

„Slípky jsem tam musela nechat,“ pronesla smutně Beáta s pohledem upřeným ke Studénce.

„Zvládnou to,“ chlácholil ji Konvička.

„Určitě,“ přitakala Beáta, ale znělo to tak, že tomu nevěří. Zmoklá a smutná se usadila na zem a už ani nemukla. Z jejího pršipláště vykoukla ježice i s malými ježky, z druhé kapsy vystrčily zvědavé nosíky Skvrnka a Trnka. Trnka kýchl a opět se schoulila do úkrytu kabátu jako klokánek do máminy kapsy.

Beáta kořata v kapse dlaní hřála. Potřebovali teplo a sucho.

Údolím však pořád hučel zdivočelý Králec a nepochybně hospodařil i ve Studénce. Pak uslyšeli další zvuk, zprvu jen tak nesmělý, ale blížil se a velice brzy se k němu přidala světla.

O pár minut později se už vítali s radujícím se Ondřejem: „Díkybohu jste v pořádku.

Protrhla se stará hráz. Neumíte si představit, jakou jsem měl o vás starost.“

Beátina kapsa mohutně kýchl a žalostně zamňoukala. Douška drkotala zuby a zimou se celá chvěla. Ondřej jim pomohl do vyhřátého auta. Uložil tam i kořata, ježky a promočeného a vyčerpaného Choruse.

NIVA

Jednou probudila Beáta skřítky tak brzy, že i slunce ještě ospale mžouralo. Život na Studénce plynul ve starých kolejích, třebaže to bylo sotva pár dní po povodni.

Teta už stála před stájí osedlaná a připravená na cestu. Chorus šťastně mával ocasem a poskakoval kolem, natěšený na výlet.

„Něco vám ukážu,“ pronesla Beáta tajemně.

Konvička se už už chystal důrazně protestovat proti té nelidské ranní hodině, navíc pojal silné podezření, že se po něm snad žádá, aby vynechal snídani. Beáta mu ale zavčas ucpala ústa voňavými bochánky s malinami a jahodami.

Usadila všechny tři skřítky před sebe na Tetu, pískla na Choruse a vyjeli k lesu v tu stranu, kam Douška ani Konrád běžně nezacházejí.

„Ahoj,“ pozdravil způsobně Konvička. Moudivláček zatřepotal křídly a statečně prchl do hnízda, až se celé rozhoupalo.

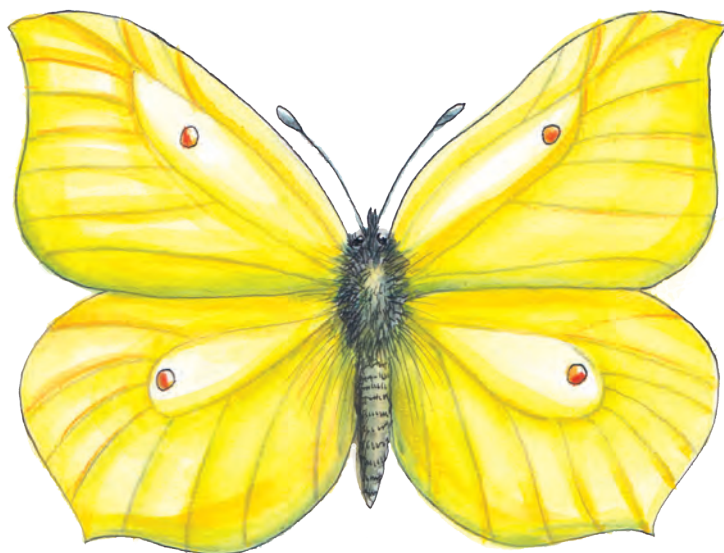
Slunce mezitím Králec zahřálo tak, že se rozevřely květy bílých a růžových leknínů. Vůně sladká a lepkavá jako výhonky svízele se rozplývala do všech stran, omotala se kolem nosů skřítků a nevynechala ani nos Beátin, ani Chorusův. Ten mohutně kýchnul. Vůně však polapila hlavně všechny sosáčky a řeka se rozezněla bzučením. Včely a čmeláci, mouchy a brouci s tuhými krovkami se slétaly.

„Podívejte! Žluťásek řešetlákový!“ vykřikl Konrád. Od lesa se třepotala drobná žlutá křídla, motýl usedl na list leknínu a dlouze pil z kapek rosy.

Bzučení a cvrkání sílilo, jak slunce stoupalo na obloze.

„Au!“ vykřikla na oplátku Douška a plácla se po noze. I komáři se probudili a hladově se vrhali na svou teplokrevnou snídani, která se jim tak příhodně sama naservírovala. Teta se oháněla ocasem čím dál usilovněji. Bylo načase nechat nivu a Králec svému životu.

Beáta se skřítky, Chorusem a Tetou docestovali do Studénky až v poledne a pořádně hladoví.

KUKLA

Všechny čekal ještě jeden důležitý úkol. Douška s Konrádem stále neměli novou chaloupku. Tu starou jim vzala velká voda, a tak se zabydleli u Konvičky nad stájemi. Nic jim tam nechybělo, ale stýskalo se jim po jejich potoku a smaragdovém koutku pod kapradinou.

Na nové chaloupce už pár dní pracovali s Ondřejem v dílně. Douška i Konrád pomáhali, seč jim síly stačily, a zrovna včera se chaloupku podařilo dokončit. Přáli si, aby jejich nový domov vypadal úplně stejně jako ten, co jim vzala voda. Douška si vyprosila o něco větší terasu a Konrád knihovnu. Douška to nechápala.

Na co jim bude knihovna? Taky se trochu zlobila a možná i maličko plakala. Vždyť nemá, co by do knihovny uložila. Motýlí knihu sice při povodních zachránila, ale stránky tak provlhly, že listovat v ní bylo zhora nemožné.

Beáta Doušce snesla překrásné barevné knížky, aby ji aspoň trochu utěšila. Jenže to všechno byly knihy v lidské velikosti. Douška si mohla listovat jedine s Beátinou nebo Ondřejovou pomocí. Oba však byli zavaleni prací, takže často nebylo kdy.

Ačkoliv Douška věděla, že Konrád s Ondřejem zrovna usazují jejich novou chaloupku na staré místo do oblázkového břehu potůčku, schoulila se za dubovým kořenem. Nožky si přitáhla k hrudníku, objala si kolínka a položila na ně hlavu ztěžklou podivným steskem. Pohled upírala na nehybnou motýlí kuklu a představovala si, jaké by to bylo, kdyby se mohla také schovat před světem do pevné a nepropustné schránky.

Pak ale zvedla hlavu, aby lépe viděla. Kukla dnes vypadala jinak. Pod obaly prosvítala kresba křídel. Soustředěním nakrčila čelo, ale sotva si stačila tu změnu uvědomit, kukla se zavrtěla. Douška se celá napřímila a zaostřila zrak. Kukla však opět nehybně visela, jako by se nic nestalo.

„Nezdálo se mi to jen?“ klekla si na kolínka a natáhla se. Když měla nos na tři centimetry daleko, kukla sebou mrskla, celá se zkrátila a zase prodloužila. Kresba křídel se ještě zvýraznila. Od té chvíle se kukla různě mlela a vrtění nepřestávalo, až se spodní část kukly odchlípla a ven vykoukla tykadla a motýlí hlava.

Nesahat! V hlavě Doušce zněla Beátina varovná slova, a tak jen fascinovaně hleděla, jak se z kukly souká motýl. Narodila se překrásná babočka paví oko.

